

РЕШЕНИЕ

№ 13885

гр. София, 05.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 10.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николинка Бузова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4756** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс /АПК/, вр. с чл. 27, ал. 5 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/.

Образувано е по жалба на П. С. Ч., ЕГН [ЕГН], с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 2, срещу Заповед № Д_С_ЛЮ-ВС-16 от 08.04.2024 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. - Н. С. Ц.-Левашка, с която на основание чл. 27, ал. 1 и ал. 3 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ му е наредено да възстанови неправомерно получени социални помощи в размер на 1 958,80 лева.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на оспорената заповед. Твърди се, че е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при неспазване на установената форма, в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателя не споделя изводите на административния орган, въз основа на които е разпоредено възстановяването на сумата за периода от 01.03.2019 г. до 31.12.2024 г. Релевира доводи за допуснати нарушения от административния орган при издаване на ИАА и по-конкретно нарушения на чл. 59, ал. 2, т. 3, т. 4 и т.7 АПК. Сочи, че липсва нарушение на закона, предвид липсата на недобросъвестност от страна на жалбоподателя. Подробни съображения са изложени в жалбата. Иска се отмяна на процесната Заповед като незаконосъобразна.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. С., която

поддържа жалбата и моли съдът да я отмени като неправилна и необоснована. Твърди, че при издаване на първото решение на ТЕЛК от 2005 г. жалбоподателят е навършил пенсионна възраст, поради което и съгласно чл. 26, ал.2 ЗХУ посочените лица в същата ползват правата по закон пожизнено. Възразява за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение. Не претендира заплащане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ - Л., чрез юрисконсулт С. в писмен отговор и в с.з., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Моли съдът да вземе предвид, че на 18.03.2024 г. г-н Ч. е депозирал пред ДСП- „Л.“ заявление-декларация, като към нея е приложил старо ТЕЛК решение от 04.11.2023 г. с определен процент 91,6 % трайно намалена работоспособност, при условие, че има издадено ново ТЕЛК решение № 491/20.02.2020 г. с определени 75% трайно намалена работоспособност, като последното не е било надлежно представено. Моли съда да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази закона, намира за установено от фактическа страна следното:

С Експертното решение на ТЕЛК за общи заболявания № 4540/182/04.11.2003 г. (л. 36) е поставена оценка на работоспособността 91,6 % без чужда помощ, срок на инвалидността до 01.11.2006 г. - за три години, по причини общо заболяване.

По заявление – декларация с вх. № 2245/12.02.2019 г. със Заповед № ЗХУ/Д-С-ЛЮ/2245/28.02.2019 г. на П. С. Ч. му е отпусната месечна финансова подкрепа по чл. 70, т. 3 ЗХУ в размер на 87 лв., считано от 01.01.2019 г. до 31.01.2024 г., като на 30.01.2020 г., на 27.01.2021 г., на 27.01.2022 г. и на 24.01.2023 г., с нови четири заповеди (л. 19 и сл. от делото) помощта по чл. 70, т. 3 ЗХУ, на чл. 25, ал. 1, във връзка с чл. 65, ал. 1 и чл. 66 от ППЗХУ и въз основа на изготвена оценка за потребностите е изменена, съответно на 90,75 лв., на 92,25 лв, на 103,25 лв. и на 126 лв., считано до 31.01.2024 г.

С Експертното решение на ТЕЛК за общи заболявания № 491/20.02.2020 г. (л. 38) е поставена оценка на работоспособността 75 %, срок на инвалидността пожизнено, по причини общо заболяване. Отбелязано е в експертното решение, че в амб. Лист от преглед от 10.02.20 г. е описано, че през последните 2-3 месеца лицето не може да се самообслужва, има остатъчни след инсулта зрителни нарушения, силно намален слух, залитане, не се придвижва сам.

На 18.03.2024 г. П. С. Ч. подал заявление – декларация с вх. № 1298/18.03.2024 г., в която посочил, че определеният процент на вид и степен на увреждане/степен на трайно намалена работоспособност е 91,6 %, а във формуляра за самооценка е посочил, че не вижда, че не помни и нервнички, трудно се обслужва.

На 21.03.2024 г. е подаден Сигнал от С. М. К. - социален работник в отдел ИОХУСУ до Директора на ДСП - Л., [населено място] до Директора на ДСП I Л. – [населено място], от който се установява, че във връзка с подадено на 18.03.2024 г. заявление-декларация за изготвяне на индивидуална оценка на потребностите на основание чл. 20, ал. 1 от ЗХУ от П. С. Ч. и приложено към него ЕР на ТЕЛК № 4540/182/04.11.2003 г., издадено от СБАЛССЗ-ЕАД, с определени 91,6 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ, от социалния работник е извършена

проверка в Regix на 19.03.2024 г., чрез която се установило, че лицето Ч. има издадено друго ЕР на ТЕЛК № 491/20.02.2020 г. с определени 75 % степен на увреждане. В Доклада е посочено, че на жалбоподателя е била изплащана месечна финансово подкрепа по чл. 70, т. 3 от ЗХУ за периода от 01.01.2019 г. до 31.01.2024 г. с ЕР на ТЕЛК № 4540/182/04.11.2003, с определени 91,6 % трайно намалена работоспособност без чужда помощ, като през този период Ч. е имал ново издадено ЕР на ТЕЛК с № 491/35/20.02.2020 г., което не е представил пред ДСП Л. и не е уведолил в срок за настъпилата промяна в обстоятелствата. От това следва, че на лицето е била изплатена месечна финансова подкрепа в размер на 1 958, 80 лв. за периода 01.03.2020 г. до 31.01.2024 г. на основание чл. 70, т.3 от ЗХУ, вместо чл. 70, т. 2 от ЗХУ, като същата е получена неправомерно и съответно се взема недобросъвестно /л. 44-45/.

Със Заповед № 2209-РД01-0034/22.03.2024 г., подписана от „за“ Директор на ДСП– Л. – М. П. П., за чиято компетентност по делото е представена Заповед № 2209-РД01-0012/18.01.2024 г. на Директор на ДСП – Л., съгласно която на основание чл. 26, ал. 2 от УС на Агенция за социално подпомагане е наредено, при законоустановено отсъствие на титуляра на длъжността „директор“ на ДСП – Л. за срок до 30 календарни дни, функциите на директор на ДСП – Л. да се изпълняват в пълен обем от М. П. П. – началник на отдел „Индивидуална оценка на хората с увреждания и социални услуги“ /л. 46/, е наредено отговорният социален работник от отдел „ИОХУСУ“ да извършат проверка за установяване на недобросъвестно получена месечна финансова подкрепа по чл. 69, т. 1 ЗХУ на П. С. Ч., с ЕГН [ЕГН], по заявление декларация с вх. № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1298 от 18.03.2024 г. за отпускане на месечна финансова подкрепа, като е определен срок за извършване на проверката – 3 дни, както и за резултата от проверката да се изготви констативен протокол, съгласно чл. 27, ал. 2 ЗХУ и чл. 53, ал. 2 от Глава Шраздел IV от Вътрешните правила за администриране на дейностите по отпускане, начисляване, изплащане и/или възстановяване на социални плащания, одобрени със Заповед № РД01-0233/31.01.2024 г., който в 3-дневен срок да се предостави на Директора на ДСП-Л. /л. 47/.

Въз основа на горната Заповед е издаден Констативен протокол № 2 от 25.03.2024 г. относно извършена проверка по отпуснатата месечна финансова подкрепа по заявление-декларация подадена от Ч.. Видно от Констативен протокол /л. 48/, П. Ч. е бил подпомогнат от Дирекция „Социално подпомагане“- Л., като към подаденото от него на 12.02.2019 г. заявление-декларация е приложено ЕР на ТЕЛК № 4540/182/04.11.2003 г., с определени 91,6 % трайно намалена работоспособност. Въз основа на Заповед № ЗХУ/Д-Д-ЛЮ/22/45/28.02.2019 г., на жалбоподателя е отпускана месечна финансова подкрепа на основание чл. 70, т. 3 от ЗХУ в размер на 25 на сто от линията на бедност, считано от 01.01.2019 г. до 31.01.2024 г., като сумата е изплащана всеки месец в дома му. На 18.03.2024 г., Ч. има подадено ново заявление-декларация с вх. № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1298 с приложено същото ЕР на ТЕЛК № 4540/04.11.2003 г., като след извършена проверка по този повод е установено, че лицето има друго ЕР на ТЕЛК № 491/35 от 20.02.2020 г. с определени 75 % степен на увреждане, за което той не е информирал ДСП-Л.. Във връзка на представеното е констатирано, че за периода от 01.03.2020 г. до 31.01.2024 г., Ч. е получавал месечна финансова подкрепа възлизаща за периода в размер на 1 958,80 лева, която е взета недобросъвестно и следва да бъде възстановена.

Констативния протокол е връчен на П. Ч. на 27.03.2024 г. /л. 49/.

В резултат е издадена процесната Заповед № Д_С_ЛЮ_ВС-16/08.04.2024 г. от Директора на ДСП- Л.- Н. С. Ц.- Левашка /л. 50/. С оспорената Заповед № Д_С_ЛЮ_ВС-16/08.04.2024 г., на основание чл. 27, ал. 1 и ал. 3 от ЗХУ и във връзка с установените факти и обстоятелства, обективирани в Констативен протокол № 2/25.03.2024 г. от извършена проверка за установяване на недобросъвестно получена месечна финансова подкрепа, инициирана със Заповед № 2209-РД01-0034/22.03.2024 г. е наредено на П. С. Ч. да възстанови неправомерно получените социални помощи за времето от 01.03.2020 г. до 31.01.2024 г. в размер на 1 958,90 лева, ведно със законоустановената лихва, дължима до датата на възстановяване ѝ. Мотивите на Заповедта са: г-н П. Ч. не е представил актуално експертно решение на ТЕЛК № 491/35 от 20.02.2020 г. с определени 75 % степен на увреждане, с което е заблудил ДСП - Л. и е получил неправомерно месечна финансова подкрепа на основание чл. 70, т. 3 от ЗХУ, вместо по чл. 70, т. 2 от ЗХУ, вследствие на което неправомерно надвзетата сума подлежи на възстановяване, ведно със законоустановената лихва, дължима до дата на възстановяването ѝ. Заповедта подлежи на обжалване по реда на АПК в 14 - дневен срок от деня на получаването. Заповедта е връчена на адресата на 12.04.2024 г.

На 23.04.2024 г. е подадена с обратна разписка Покана за доброволно изпълнение на жалбоподателя - Ч., във връзка с издадената процесна Заповед № Д_С_ЛЮ_ВС-16/08.04.2024 г. за възстановяване на недобросъвестно получена социална помощ. Указан е срок от 14 дена от получаване на Покана, в който жалбоподателя да заплати доброволно задължението си в пълен размер, ведно със законоустановената лихва, дължима до датата на възстановяването ѝ. Представена е възможност и за доброволно издължаване с разсрочване на сумата в пълен размер, чрез подписване на Споразумение с погасителен план от двете страни. /л. 52-53/.

На 26.04.2024 г. с вх. № 16643 е подадена жалба срещу Заповед № Д_С_ЛЮ_ВС-16/08.04.2024 г. от П. С. Ч..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество същата се явява ОСНОВАТЕЛНА поради следните съображения:

Предмет на оспорване е индивидуален административен акт –Заповед № Д_С_ЛЮ_ВС-16 от 08.04.2024 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ -Л. – Н. С. Ц.-Левашка.

В Закона за хората с увреждания няма изрична регламентация свързана с обжалването на актове с такъв характер. Изхождайки от разпоредбата на чл. 27, ал. 5 от ЗХУ се следва, че обжалването е по реда на АПК, т. е. законодателят не е предвидил задължително обжалване по административен ред. Оспорването на административните актове е уредено в чл. 145 от АПК. В, ал. 2 на чл. 145 от АПК е изрично посочено, че на оспорване подлежи решението на по-горестоящия административен орган, с който е изменен оспорения първоначален индивидуален административен акт или същият е отменен и въпросът е решен по същество. В конкретния случай, заповедта на директора на ДСП-Л. не е обжалвана пред директора на РДСП-С.-град, при което на обжалване подлежи първоначалния административен акт /чл. 98, ал. 2 АПК/. Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директорът на ДСП – Л..

Настоящата съдебна инстанция намира издадената процесна Заповед за предписана в законова писмена форма, с необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, като при постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърденията на жалбоподателя, че е нарушена разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 3, т. 4 и т. 7 АПК са неоснователни. В процесната заповед са посочени трите имена и ЕГН-то на лицето, които са достатъчен индивидуализиращ белег за лицето при издаване на ИАА. Посочени са и фактическите и правни основания при издаването на ИАА, както и е направено описание на нарушението.

Основателни са доводите на жалбоподателя, че административни актове се издават за целите, на основанията и по реда, установени от закона - чл. 4, ал. 2 АПК. При липса на специален ред за издаване на заповедите за възстановяване на недобросъвестно получените социални плащания се прилага общия ред по Административнопроцесуалния кодекс, а той съдържа съществени административнопроизводствени правила, които ответникът е спазил при издаването на процесната заповед. Когато производството по издаване на административен акт започва по инициатива на компетентния административен орган, той е длъжен да уведоми за него заинтересованите граждани и организации (чл. 24, предл. 1-во и чл. 26, ал. 1 АПК), като им осигури възможност да преглеждат документите по преписката, да изразят становище по тях и да направят писмени искания и възражения (чл. 34, ал. 1 и 3 АПК). Доказателствата се събират служебно от административния орган, който ги проверява и преценява (чл. 36, ал. 1 и 3 АПК). Административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени (чл. 35 АПК). Цитираните правни норми са гаранция за правата на заинтересованите от административното производство лица. Те дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуваното производство и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си. В случая тези правила не са били спазени в пълен обем. Неспазването на чл. 35 от АПК за изясняване на фактите и обстоятелствата представлява нарушаване на административнопроизводствените правила, то е съществено по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК. Съществено е онова нарушение, когато ако същото не бе допуснато, резултатът би бил различен, което създава вероятност за неистинност на фактите, които административният орган е счел за установени и които са от значение за съществуването на основанието. В случая обаче процедурата е спазена. Неснователни са възраженията на жалбоподателя, че не му е дадена възможност да направи възражения. Видно е, че констативния протокол му е връчен на 27.03.2024 г., поради което е имал възможност да направи възражения и да представи доказателства, но не го е сторил.

Разпоредбата на чл. 69 от ЗХУ постановява, че финансовата подкрепа за хората с увреждания се състои от два компонента: 1. месечна финансова подкрепа съобразно степента на увреждането; 2. целеви помощи съобразно вида на увреждането.

В чл. 70 от ЗХУ е определен кръгът на лицата с трайни увреждания над 18-годишна възраст, които имат право на месечна финансова подкрепа по чл. 69, т. 1, както следва:

- Т. 1. От 50 до 70,99 на сто степен на увреждане - в размер 7 на сто от линията на бедност;
- т. 2. От 71 до 90 на сто степен на увреждане - в размер 15 на сто от линията на

бедност;

- т. 3. Над 90 на сто степен на увреждане - в размер 25 на сто от линията на бедност;

- т. 4. Над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават пенсия за инвалидност поради общо заболяване или поради трудова злополука или професионална болест - в размер 30 на сто от линията на бедност;

- т. 5. Над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават социална пенсия за инвалидност - в размер 57 на сто от линията на бедност. Размерът на финансовата подкрепа зависи от степента на увреждане и се определя и актуализира спрямо линията на бедност. Според §1, т. 17 от Допълнителните разпоредби на ЗХУ, „Линия на бедност“ е монетарен показател за идентифициране на бедните в обществото, определен с постановление на Министерския съвет. С Правилника за прилагане на Закона за хората с увреждания (ППЗХУ) се уреждат редът и начинът за прилагане на Закона за хората с увреждания.

Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗХУ, заповедите за отпускане на месечна финансова подкрепа се издават от директора на дирекция "Социално подпомагане".

Съгласно чл. 27, ал. 1-3 от ЗХУ при писмен сигнал или по преценка на директора на съответната дирекция "Социално подпомагане" за недобросъвестно получена месечна финансова подкрепа и/или целева помощ, както и за неизползвана по предназначение целева помощ, се извършва проверка от длъжностно лице на дирекцията. За резултатите от проверката длъжностното лице по, ал. 1 съставя Констативен протокол, който предоставя в тридневен срок на директора на дирекция "Социално подпомагане". В случай на установена недобросъвестност при получаване на месечна финансова подкрепа и/или целева помощ и/или неизползвана по предназначение целева помощ директорът на дирекция "Социално подпомагане" издава мотивирана заповед за възстановяване на получената месечна финансова подкрепа и/или целева помощ заедно със законната лихва.

Спазена е процедурата по издаване на заповедта, като е извършена проверка, данните от която са обективирани в Констативен протокол № 2 от 25.03.2024 г. /л.48/, в който е констатирано, че на 18.03.2024 жалбоподателят е подал ново заявление-декларация с вх. № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1298, за което като основания за изплащане на помощ е посочил ЕР на ТЕЛК № 4540 от 04.11.2003 г. с определени 91,6 № трайно намалена работоспособност, а не констатираното след проверката налично ЕР на ТЕЛК № 491/35 от 20.02.2020 г. с определени 75 % степен на увреждане, за което той не е и информирал ДСП - Л.. Като по този начин е констатирано, че на лицето са били изплатени неправомерно 1 958, 80 лв. за периода от 01.03.2020 г. до 31.01.2024 г.

От гореизложеното е видно, че не всяко получаване на месечна помощ е предпоставка за издаване на заповед по чл. 27, ал. 3 ЗХУ, а само в хипотезите когато получаването на социалното плащане се дължи на недобросъвестност на лицето. Това предполага в заповедта надлежно да бъдат описани съображенията, поради които административният орган счита, че лицето е недобросъвестно, т.е. следва да бъде посочено кои точно факти и обстоятелства представляващи пречка за получаване на месечна помощ, лицето е знаело, но укрило, или невярно е декларирало. В случая са изложени мотиви в заповедта, като е описано и ЕГН-то и лицето, за което се отнасят, поради което и възраженията на жалбоподателя в тази посока да допуснати съществени нарушения на процесуалните правила не могат да бъдат изведени, но от тези мотиви конкретни съображения за недобросъвестност не могат да бъдат

установени. Действително, посочено е, че жалбоподателят следва да възстанови неправомерно получена социална помощ вследствие подадено от него заявление-декларация с вх. № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЮ/1298 на 18.03.2024 г. за изготвяне на индивидуална оценка на потребностите по чл. 20, ал. 1 от ЗХУ, към което е приложил ЕР на ТЕЛК № 4540/04.11.2003 г. с определени 91,6 % трайно намалена работоспособност, а от проверката е ставало ясно, че е имало последващо преосвидетелстване от медицинската експертиза и постановено друго ЕР на ТЕЛК № 491/35 от 20.02.2020 г. с определени 75 % степен на увреждане и че вследствие на ненавременното информиране за промяна в обстоятелствата, получената месечна финансова подкрепа на основание чл. 70, т.3, вместо по чл. 70, т. 2 от ЗХУ за периода 01.02.2020 г. до 31.01.2024 г. е неправомерна и надвзетата сума подлежи да бъде възстановена ведно с законоустановената лихва, дължима до датата на възстановяването ѝ.

Но от изложеното не може да бъде презюмирана недобросъвестност на лицето за получена финансова подкрепа, още по-малко такава е доказана от административния орган. На първо място, не е отчетено, че съгласно формуляра за самооценка на лице с увреждания П. С. Ч. е заявил, че не вижда, че е трудно подвижен и не помни и нервници, които обстоятелства се установяват и от Експертното решение на ТЕЛК за общи заболявания № 491/20.02.2020 г., с което е поставена оценка на работоспособността 75 %, срок на инвалидността пожизнено, по причини общо заболяване и в което е отбелязано, че в амб. лист от преглед от 10.02.20 г. е описано, че през последните 2-3 месеца лицето не може да се самообслужва, има остатъчни след инсульта зрителни нарушения, силно намален слух, залитане, не се придвижва сам, които обстоятелства сами по себе си навеждат на извод, че не лицето е попълнило заявлението-декларация и формуляра за самооценка, поради което и мотивите в процесната заповед, че лицето не е представило актуалното експертно решение за ТЕЛК и е укрило обстоятелства не могат да бъдат споделени от съда, както и че тези обстоятелства навеждат на извод за недобросъвестност на жалбоподателя.

Съгласно чл. 22, ал. 1 ЗХУ Индивидуалната оценка на потребностите се изготвя въз основа на информация за: 1. самооценката на човека с увреждане за затруднения в домашни условия и извън тях; 2. увреждането/здравословното състояние; 3. вида на затруднения във функционирането на човека с увреждане; 4. степента на затруднения във функционирането на човека с увреждане; 5. степента на включване в социалната среда на човека с увреждане; 6. мобилността на човека с увреждане в социалната му среда и затруднения извън дома; 7. други обстоятелства, а съгласно ал. 2 За изготвянето на индивидуалната оценка Агенцията за социално подпомагане чрез своите органи има право на безвъзмезден достъп до данни, обработвани и администрирани от други публични органи или структури, съгласно изискванията за защита на личните данни.

Съгласно чл. 108, ал. 1 от Закона за здравето /33/, дейността по регистрация, обработка и съхраняване на здравна информация за освидетелстваните от ТЕЛК и НЕЛК лица се осъществява от регионални картотеки на медицинските експертизи (РКМЕ), а съгласно чл. чл. 108а, ал. 6 33, право на достъп до базата данни имат Министерството на здравеопазването, Националната здравноосигурителна каса, Министерството на образованието и науката, Националният осигурителен институт, Агенцията за социално подпомагане, Агенцията за хората с увреждания, Държавната

агенция за закрила на детето, Агенцията по заетостта, Националната агенция за приходите, Националният статистически институт, Националният център по общественото здраве и анализи, Главна дирекция "Гражданска регистрация и административно обслужване" и други органи, осъществяващи дейности в областта на хората с увреждания.

От изложеното, грешката на социалните работници, които е следвало да проверят обстоятелствата, посочени от лицето, не може да се вмени в умисъл на жалбоподателя да заблуди ДСП Л. за получаване на социалната помощ в процесния период, нито че е знаел, че получава социална помощ в по-големи размери.

С оглед на изложеното, оспорената пред настоящата съдебна инстанция Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/373/ФП/03.06.2020 г., на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Лозенец АСП следва да бъде отменена, поради недоказаност на вмененото нарушение на жалбоподателя от административния орган, чието е задължението за това.

По горните съображения, настоящият съдебен състав намира, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен – несъобразен с материалния закон, поради което подадената жалба следва да бъде уважена, а Заповед № Д_С_ЛЮ-ВС-16 от 08.04.2024 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. - Н. С. Ц.-Левашка, с която на основание чл. 27, ал. 1 и ал. 3 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ му е наредено да възстанови неправомерно получени социални помощи в размер на 1 958,80 лева, следва да бъде отменена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 АПК, съдът – Трето отделение, Ш състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. С. Ч., ЕГН [ЕГН], с посочен адрес за съобщения: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 2, **Заповед № Д_С_ЛЮ-ВС-16 от 08.04.2024 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. - Н. С. Ц.-Левашка**, с която на основание чл. 27, ал. 1 и ал. 3 от Закона за хората с увреждания /ЗХУ/ му е наредено да възстанови неправомерно получени социални помощи в размер на 1 958,80 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: